

עלון קיבוץ העוגן מס' 59 | מרץ 2017 | אדר-ניסן תשע"ז

העבודות של ארצה דה בריין
"כסאהבה וכשרון חוזרים לחומר, צפו ליצירת אופת"
פרנק וסה אלויה

חדר אוכל (קיבוץ)

חדר אוכל בקיבוץ הוא חדר אוכל מרכזי ושיתופי שבו ניהלה החברה הקיבוצית את חייה החברתיים והתרבותיים. במרבית בתי החברים לא היה מטבח, והאוכל הוגש והוכן בחדר אוכל משותף על ידי חברי הקיבוץ שעבדו בו בתורנות. מרבית חדרי האוכל עוצבו במינימליזם מודרני, כשאת קירותיו קישטו יצירות של אמני הקיבוץ, וביציאה ממנו נפרשו מדשאות.

ואצלנו בגיליון, תמונות וחוויות מחגיגות הפורים, ראיונות וטיפים לחיים ארוכים, מתכון למאכל אהוב מימי חדר האוכל העליונים והטעימים, ראיון מסקרן עם צוללן שרץ מרתון ומבשל נפלא ועוד ועוד...

תודה ליעקב גוטרמן ולילך גל (נשרי), על הצילומים הנפלאים של שערי גיליון זה, ותודה גדולה ומיוחדת לשני אנם נאור וזהר גדיש עובד, שמסיימות את תפקידן ככותבות ב"ביתנו", לאחר תקופה ארוכה בה הגישו לנו כתבות מעניינות ונפלאות. תודה גדולה לכן שני זוהר, על חודשים רבים של מסירות והתמדה, וברוכה הבאה רוני בלייר, המצטרפת לצוות הכותבים הנפלא של "ביתנו".

ונסיים בוידוי קורע לב, של בחורה המתכוננת לפסח. (השם המלא שמור במערכת).

"אני מחפשת יזיז.."

כן כן, כמו שרשום. יזיז.

במיוחד לתקופה הקשה שלפני פסח.

אחד שיזיז את הספה וינקה תחתיה, שיזיז את השולחן, שיזיז את המקרר, שיזיז את התנור, שיזיז את המיטות ושיזיז את השטיחים.

וכשיסיים, שיזיז את עצמו לכיוון הדלת..."

הימים הולכים ומתארכים, השמש מאחרת לשקוע ושעון הקיץ חוזר אלינו ומאפשר ליהנות מעוד דקות ארוכות של אור.

האביב החל באופן רשמי, ולמעט גשמים פזורים שפוקדים מעת לעת, הכל אומר פריחה ולבלוב.

חג הפסח בפתח. מבצעים בכל מקום ותחת כל קניון רענן, השמיים הפתוחים נערכים לקלוט את כל המוני העם הטסים אל מעבר לים, והכל מחכים לחופשת החג המיוחדת.

ואצלנו, עדיין מהדהדים בכל פינה ושביל, הדי הצלחת "ארוחת כל הזמנים"... חלום אחד של כמה "משוגעים לדבר", שהפכו את הבלתי יאומן לאפשרי...

את מה שחש רוב הציבור, ובעיקר המבוגרים שביניהם, היטיבה לתאר בצורה המדויקת והאמיתית ביותר, נעמי שילר, שסיפרה בהתרגשות מהולה בדמעות על הארוחה: "היה נהדר. האוכל היה נפלא. טעים. הכל הוגש בצורה נעימה ונפלאה. אווירה נהדרת. הילדים שיחקו בחוץ כמו פעם - במרפסת החיצונית. קריאות של ילדים, שמחה ומשחק נעים. פגישות בין אנשים כמו פעם. לפגוש ולהיפגש. רעיון גאוני. מי חשב שככה הכל יצליח - בצורה הכי טבעית למרות התנאים לא תנאים.

כיף לראות שיש דור שיכול להמשיך בלעדינו. בתור אחת שבישלה את ארוחת שישי במשך הרבה שנים. אם רוצים, אפשר לחזור על זה שוב. נשמח לעזור ולהושיט יד."

קריאה מהנה וחג פסח שמח רית ומרב

כתובת המערכת: kh8982171@gmail.com עריכה והפקה: מרב אילן וריות ברך

עיצוב גרפי: רוני אסקפה שני איורים: יעקב גוטרמן תשבץ: דינה וויג

וכיתתו חרבותם לחרמשים

גדי גדיש

החלטתי לנסות ולמצוא במהירות האפשרית דבר מה שיהווה תחליף לחרב לצורך גיזום הגדר. ירדתי לכיוון המסגררייה והתחלתי לחפש שם. מצאתי חרמש ישן אליו ריתכתי כת אחיזה. את היצירה הזו לקחתי לביתי ועשיתי ניסוי כלים על הגדר החיה שמקיפה את ביתי. ההימור הצליח. החרמש שהפך לסכין גדולה, תפקד מצוין.

חזרתי למחרת עם החרמש אל גרשון, הראיתי לו את היצירה והוא אמר- "קדימה, בוא ננסה". הוא ניסה, ראה כי טוב, ועמד בהבטחתו. הוא העביר לי את החרב, ומאז ועד היום אותה חרב תלויה על קיר ביתי.

גדי גדיש | gadish@haogen.org.il

סוף סוף!

יעקב גוטרמן

ביוזמת הוועדה הכלכלית ומוסדות הקיבוץ, שוב אנחנו עומדים בפני הצעה מצד חברה רצינית לשכור את המגרש לצורך פרויקט, העשוי להכניס לנו ממון רב.

אני קורא לכל חברי קיבוצנו לגלות תבונה ואחריות, לאמץ את ידיהם של העמלים על הפרויקט כבר זמן רב, ולהצביע בהצבעה הקרובה: "כן!"

יעקב גוטרמן | guterman@haogen.org.il

אחר הצהריים בהעוגן, אני חוזר מעבודתי במפעל לכיוון ביתי, דרך שכונת "גבולות". מבטי נמשך לדמות שמתנועעת מעלה ומטה. הלכתי לכיוון הדמות, ומקרוב יכולתי להבחין כי זהו **גרשון ליכטנדורף** אשר גוזם את הגדר החיה שלי ביתו. כחובב ענתיקות, מיד צדה את עיניי החרב היפה ששימשה אותו לפעולת הגיזום.

גרשון היה איש מיוחד מאוד. הוא הגיע להעוגן מקיבוץ משמר העמק, והיה חשמלאי במקצועו. כשהייתי בתיכון, הייתה לי זכות גדולה לעבוד לצדו בחשמליה של המפעל. הייתי למעשה נושא הכלים שלו, והוא - היה איש מקצוע מצוין והעביר לי המון מניסיונו הרב. גרשון היה איש עבודה חרוץ ביותר, עבד שעות על שעות, בלי שום חשבון.

בחזרה אל סיפורנו... שאלתי את גרשון איך הגיעה אליו החרב? והוא סיפר כי מצא אותה בסמוך למשמר העמק, בתקופת מלחמת השחרור, והיא כנראה שימשה את הערבים שתקפו את הקיבוץ. "האם לא חבל לגזום את הגדר עם החרב היפיפייה הזו?" שאלתי את גרשון. "אם החרב כל כך מוצאת חן בעיניך, תמצא לה תחליף", הוא ענה.

כמו בטקס שבטי מסורתי, אנחנו נקראים כל שנה לשיחה במועדון הקיבוץ, כדי לשמוע מפי המוסדות ש"מצבו הכלכלי של קיבוצנו קשה", ואין כל ברירה אלא "להצטמצם, לחסוך, להגדיל מיסים, לפגוע בבשר החי"... וכך, בלית ברירה, ציבור החברים מתמרמר, חורק שיניים, אך גם מבין את המצוקה, ומבין שאין מספיק כסף לחינוך, לבריאות ולמרפאת שיניים, ל"בית שיבולים", לנוי, לפנסיה ולשירותים...

כמו קאטו הזקן ברומא העתיקה, נואם עבדכם הקטן באותה שיחה שנתית במועדון, ומנסה להסביר שגאולתנו לא תבוא מ"צמצום בהוצאות", אלא במאמץ ראוי להגדיל את ההכנסות. דוגמה בולטת לכך מהווה המגרש הענק והריק, שהותירה מאחוריה הרפת שלנו כבר לפני 16 שנה (!), מגרש שהשכרתו המושכלת היתה עשויה להכניס לקופתנו מיליונים רבים, והוא עומד שנים בשממונו. לדאבון הלב, כל רעיון להשתמש במגרש לצורך הפקת רווחים לרווחת הקיבוץ, טורף והוכשל בתואנות מתואנות שונות, ומה שנותר הוא "צמצום והגדלת מיסים"...

טיפסח ארסא גולן

תמצית המסע

אור ומים, מטען קל.
הרבה אור למלחמות עם השדים.
הרבה מים להרות את הגוף.
השולחן נקי. הרבה מקום למה שיבוא, למי שיבוא.
איתם המסע יותר קל.
חג שמח!

האלמנט לקישוט: פרחים בתוך ג'לטין.

אופן ההכנה

מכינים את הג'לטין לפי ההוראות המצורפות על האריזה. כדאי להכין את 2 המעטפות. כשהג'לטין מוכן, מוזגים אל תוך התבניות ומיד טובלים פנימה את הפרחים שבחרנו. מוטב להשאיר גבעול ארוך. במקרה הצורך ניתן לחתוך אותו בהמשך. מצננים במקרר לפחות שש שעות. ומוקן!!

mercegolan@gmail.com | מרסא גולן

"אם אתם יכולים לחלום את זה, אתם יכולים לעשות את זה" (וולט דיסני)

זהר גדיש עובד

אשר באו לתרום מזמנכם ומרצם עם שמחה, חיוך ורצון לעזור, דבר שריגש אותנו מאד, וגם תרם רבות להכנות. אני ספרתי ציוד במשך שבוע שלם בכמה מוקדים וחישבתי כמה שולחנות וכמה כיסאות צריך כדי שלא יהיו הפתעות... במקביל אליו פעל צוות ההקמה, צוות המטבח וצוות החיסול, ועם ההיער-כות היו הצלחנו בגדול".

יואב: "הרעיון התבשל בראש זמן רב, כמה חודשים טובים אפילו. לאחר שסיכמנו מול הקיבוץ (**אורי גל**) את הוצאתו לפועל, במיוחד מבחינה תקציבית, יכולנו לצאת לדרך. שרית, כנציגת ועדת תרבות, הציעה את העיתוי בשל קירבתו ליום המשפחה וגם על מנת שישתלב בין שלל האירועים האחרים שהתקיימו לאחרונה. בשבוע שקדם לארוחה היו כמה ימים של עבודות מסיביות, אליהן התגייסו המון אנשים מהקיבוץ לצוותים השונים".

כמה מתנדבים לקחו חלק בהכנות ובאירוע עצמו?

יואב: "היו מלא!... יותר מ-50 לדעתי. אני הייתי אחראי על צוות ההכנות במטבח, אשר פעל ביום חמישי וביום שישי, יחד איתי היו כ-20 מתנדבים, אפילו כאלו שהגיעו מבלי להירשם מראש. זה היה אחד הדברים שהפתיעו אותי יותר מכל, לא הייתי מוכן לזה, להתנדבות ברוחב לב. זה היה מאד מאד יפה".

כל כך הרבה דעות והעדפות, איך מחליטים על תפריט שיתאים לכולם?

יואב: "התפריט ישב לי בראש. חשבתי שכדאי יהיה לקיים את הארוחה בערב שישי, כי אנשים יותר פנויים להיפגש וכי למחרת שבת ולכן והתפריט נבנה סביב "ארוחת ערב שישי סטנדרטי".

כבר 15 שנה שאין ארוחות משותפות בחדר האוכל של הקיבוץ, וכל משפחה אוכלת בביתה את ארוחת ערב שישי. כל כך הרבה שנים, אך הזיכרונות של אותם מפגשים חבר-תיים בחדר האוכל, וזיכרון האוכל המשובח הנעשה באהבה על ידי המבשלות המסורות, ממשיכים ללוות רבים מאיתנו ומ-עוררים געגועים עזים.

והנה, בחודש שעבר, זכינו כולנו לשחזר, ולו לערב אחד, את המסורת השבועית הזו, אחד מסמלי הקיבוץ "של פעם" וליהנות יחד מארוחת שישי מיוחדת ומרגשת.

על הערב היו אחראיים, אם לא ידעתם, ארבעה יזמים:

לילך אפרת, עלי פוקס-פריידין, יואב סרוקה ושרית אלון.

אז מאיפה הגיע הרעיון לקיים דווקא ערב שכזה?

יואב: "הפרויקט היה משותף להרבה מאד אנשים. התחברנו ארבעתנו יחד כדי להוציא אותו אל הפועל. אני מסתובב הרבה באזור מבנה חדר האוכל והוא נראה לי כמו מצבה ריקה וקרה, ומשם עלה הרעיון להכניס בו חיים, להחיות אותו, להפגיש את תושבי המקום, לעשות ערב שהוא חברתי וכיפי, פשוטו כמשמעו".

לילך: "כאשר יואב פנה אלי עם הרעיון, כמובן שמיד נעניתי לו בשמחה. אם יש משהו שחסר לי פה מהתקופה שלנו כילדים, אלו הן הארוחות בחדר האוכל".

כמה זמן דרשו ההכנות לערב בסדר גודל כזה?

לילך: "אחרי חשיבה משותפת ותכנון, כחודש לפני האירוע התחלנו לעבוד במרץ, ועבודת ההכנה הגדולה שעשינו היא 80% מהצלחת הערב. להכנות היו שותפים מתנדבים רבים,

ולקינוח...

עלי: "אני רוצה לומר המון המון תודה על העזרה לכל מי שלקח חלק בארוחה. רבים עזרו בערב עצמו בלי שבכלל שביקשנו. היה כייף לראות את שיתוף הפעולה. בנוסף, תודה לצוות הגרעיני שעבד לצידי, שבאמת בלעדיו זה לא היה קורה- לילך, יואב ושרית, היה תענוג לעבוד איתם".

לילך: "במהלך ואחרי הארוחה ניגשתי להמון אנשים שעזרו ובטוח שפספסתי כמה... אז אני רוצה באופן אישי להודות לכל אחד ואחת שתרמו מזמנם והתנדבו בשביל שנצליח בארוחה הזו, הרוח ההתנדבותית הדהימה אותי".

"אני אחשוף, שיש כבר תכנית לקיים עוד ערב כזה, אבל אני לא יכולה לגלות עוד פרטים".

יואב: "חשוב לי לציין כי להצלחת האירוע היו שותפים עוד שני אנשים משמעותיים- האחד הוא **מתן גל**, שתרם ציוד רב והיה אחראי בערב עצמו על המזונות וקושר בין צוות המטבח לצוות של לילך בחוץ, והשנייה היא אשתי, מיכל, שתרמה אף היא ציוד וכאמור הייתה אחראית על הלוגיסטיקה בתכנון והרכבת התפריט".

"אני חושב שהדבר המשמעותי ביותר בכל הערב, היא ההבנה שהציבור החי בקיבוץ צמא למפגשים כאלה. בלי קשר לחדר האוכל, יש משהו בקהילה המתחדשת שמאד רוצה ומחפש מפגשים דומים ואני חושב שיש מקום לממש את זה. זה נהדר בעיניי!".

zgadish@gmail.com | זהר גדיש עובד

הרעיון היה להכין תפריט מכובד אבל פשוט: מרק, כמה מנות עיקריות, תוספות, סלטים, ארוחה מקובלת ועשירה אבל לא "פנסי".

על התפריט עצמו ועל עבודת הלוגיסטיקה המרובה שנל-וותר לו אחראית אשתי היקרה, **מיכל**, שנתנה ייעוץ לגבי המנות עצמן, המתכונים וחישבו הכמויות".

האם בסופו של דבר הערב ענה על הציפיות שלכם?

לילך: "לחלוטין כן! אמנם רציתי וקיוויתי לקיים את הארוחה עם מזג אוויר קצת יותר נעים, כך שיתאפשר לקיים את בית הקפה בחוץ, והילדים יוכלו לשחק בדשא וברחבה, ולהימנע מההמולה שנוצרה באזור הקינוחים, אבל זה עוד יקרה. חוץ מזה, הערב בהחלט עמד בציפיות, אני מבסוטי מהתוצאה".

עלי: "הערב היה מדהים, מרגש, כייף, זורם, באו הרבה אנשים, ובזמן ההכנות רבים נרתמו ועזרו, והיה מדהים לראות את שיתוף הפעולה בין כולם. הייתה בנינו, הצוות המארגן, כימיה כזאת טובה וזורמת והכל תקתק ונעשה בטוב ובכייף".

יואב: "הערב עמד בכל הציפיות שהיו לי. רציתי שיבואו הרבה אנשים, שיהיה להם כייף ושיהיה להם מספיק אוכל. לא ציפיתי מראש לכמות כזו של אנשים, חשבתי ש-300 אנשים שיגיעו הם הרבה. כשהמספרים הלכו ונערכו... נפלה לנו הלסת... שבוע לפני ידענו כבר שמדובר במספר כמעט כפול וידענו למה לצפות. עלי עשתה את התפקיד שלה במסירות ורשמה אנשים, התקשרה ווידאה מי יגיע. היה לנו מאד חשוב לדעת להיערך כמה אנשים יבואו ולהכין את חדר האוכל ואת האוכל בהתאם".

אילו תגובות קיבלתם על הערב?

לילך: "אנשים ניגשו אלי עם דמעות בעיניים, מרוגשים מאד, להגיד "וואו! 15 שנה זה לא קרה" וזה מאד ריגש כי זו התוצאה שרציתי כשלקחתי על עצמי את הערב, שלכולם יהיה מקום, שהתורים במזונות לא יהיו ארוכים, ולראות את כולם מחויכים".

עלי: "קיבלנו המון מחמאות ("איזה יופי", "כל הכבוד", "וואו!, מדהים", "אוכל מעולה") לצד חיבוקים ונשיקות. אנשים היו נרגשים, הייתה אווירה טובה, התרגשות, חגיגות, אווירה של נוסטלגיה, רק של שנת 2017...".

יואב: "קיבלתי תגובות נהדרות, אלו שניגשו אלי היו מאד מאד מבסוטים, שמחו, נהנו. אחת התגובות שיצא לי לשמוע היא ש"זה היה הערב הקיבוצי הכי מהנה ומרגש שהיה!". לא ציפיתי לתגובה כזו... עוד תגובה זה "טוב, עכשיו סדר פסח, לא?".

באיזה שהוא שלב בערב, כשהאירוע כבר זרם, עמדתי לרגע בצד והסתכלתי על כולם כי היה לי חשוב לראות את האווירה שהייתה במקום והיה אפשר לחוש שאנשים שמחים וכיף להם מעצם האירוע והמפגש. זה היה הפידבק הכי מוצלח מבחינתי".

עצרת יום הזיכרון לשואה ולגבורה

תתקיים ב- **23.4.17** באולם התרבות.
לטקס השנה, במסגרת אירועי ה-70 לקיבוץ,
נבחר הנושא "**המחתרת ההונגרית**".
נושא זה קשור באופן הדוק
לרבים מחברי הקיבוץ.
נא סמנו תאריך זה.

להתראות,

אפרת ווייל עמית וצוות אירועי ה-70.

עד 120 חוה גולדשטיין

קרן שקד פוקס

לאחר הפעילות, אם מזג האוויר נעים, יוצאת חווה לשבת קצת בחוץ. אם לא נעים, היא הולכת לחדרה. שם יש לה טל" וויזיה, רדיו וטלפון. היא משוחחת בטלפון עם אחותה התאומה בכל יום. היא גם מקפידה לדבר עם שלושת הילדים – **גדי, נעמי ויפתח**. בשעה 12:30 מוגשת ארוחת הצהריים, ולאחר מכן פורשים למנוחת צהריים עד השעה 16:00, אז שותים תה עם עוגה.

בימי א' אחה"צ תמי מגיעה לבית שיבולים ומקריאה לחברים סיפורים קצרים. בימי ב' מגיעה **תמר פלדמן** להקריא לחווה את עלון ביתנו, דפים שהגיעו בדואר וספר בהמשכים. בימי ג' פעם בשבועיים משתתפת חווה בחוג תנ"ך במועדון לחבר בהנחייתה של **טלי תמיר**, הנכדים **איה** או **אודי** לוקחים אותה לשם. בימי ד' בד"כ מגיעה הבת **נעמי** לבקר ובימי ה' משתתפת חווה בבינגו בהנחיית **גניה** (אשר עוזבת, למרבה הצער). בימי ה' בבוקר נוסעת חווה להרצאות בעין החורש, בליווי של **רויטל** אשתו של אודי. מדי פעם מגיעה לביקור **אלונה בר יונה** הנפלאה. בימי שישי מגיעה **לאה** לשיבולים, אשר מעבירה לחווה ולחבריה פעילות מעניינת, כל פעם בנושא אחר.

בשעה 19:00 אוכלת חווה ארוחת ערב, ואז פורשת לחדרה. היא מאזינה לרדיו ולטלוויזיה. כאשר היא יושבת קרוב מאוד לטלוויזיה, היא גם מצליחה לצפות. היא נהנית מאוד מן התוכנית "והארץ הייתה תוהו ובוהו", תכנית על ארכיאולוגיה ותולדות ארץ ישראל בערוץ הראשון. היא צופה בחדשות, חשוב לה להישאר מעודכנת. בד"כ בסביבות השעה 21:30 היא הולכת לישון.

חווה מסבירה שתחביבים זה עניין לא פשוט כאשר לא רואים טובים, לא שומעים טובים ולא הולכים טוב... אבל היא משתדלת לעשות קצת התעמלות לבד, חשוב לה להפעיל את הגוף. נהנית להאזין ברדיו לתכניתו של יצחק נוי על חדשות מכל העולם, ואוהבת מאוד את עלון "ביתנו". חווה היא "לקוחה" נאמנה של "קהילה מחבקת", ומקפידה להגיע לכל האירועים. היא חושבת שקהילה מחבקת זה דבר פנטסטי, ומציינת שמשפחתה מקיבוצים אחרים מקנאה...

לפני כחודש חגגה **חווה גולדשטיין** יום הולדת 96, הזדמנות טובה להיפגש לשיחה קצרה על החיים "בגיל השלישי" ואולי לקבל גם טיפים לחיים ארוכים... היה תענוג, כרגיל.

בראשית השיחה היה חשוב לחווה להבהיר שלמעשה, היא לא עשתה שום דבר מיוחד כדי להגיע לגיל הזה. בכל העולם עלתה תוחלת החיים, וגם כנראה שבמשפחה שלה פשוט יש גנים טובים: אחותה הבכורה של חווה נפטרה לאחרונה בגיל 99! סבתא רבתא שלה נפטרה בגיל 90, אשר בשנות ה-30 של המאה הקודמת נחשב לגיל מופלג.

אז איך נראים החיים בגיל 96?

חווה מתגוררת בבית שיבולים, לא בביתה שלה. היא קמה בשעה 7:00 בבוקר (לא הייתה מתנגדת לקום קצת יותר מאוחר...), מתרחצת, מתלבשת והולכת לארוחת הבוקר. לאחר מכן יש מעט זמן פנוי, ובשעה 9:30 מתחילה פעילות עם **תמי דורון** הנפלאה. הפעילות כוללת קריאת ידיעות מן העיתון (עם דגש על החדשות הטובות), קצת חדשות חוץ והתעמלות בישיבה בשילוב אביזרים שונים. בנוסף, בכל שבוע יש נושא, ותמי מביאה מאמרים, שירים ותמונות באותו נושא. לפעילות מצטרפים מספר חברים שאינם דיירים בשיבד לים. חווה נהנית מאוד מהפעילות, ולדעתה זה חשוב שהיא מתקיימת בכל יום באופן קבוע.

לקינוח - מצ"ב המתכון של חווה לסהרונים המופלאים
והמפורסמים שלה:

מצרכים:

- 280 גרם קמח רגיל
- 70 גרם אבקת סוכר
- 100 גרם אגוזי פקאן טחונים דק
- 100 גרם חמאה
- 110 גרם מרגרינה ללא מלח
- 1 כף לבן

אופן ההכנה:

מערבבים יחד את כל החומרים ומניחים במקרר עד שהעיסה
נוחה ללישה.

לשים את העיסה ומגלגלים ממנה "נחשים".

חותכים את ה"נחשים" למקטעים של 3-4 ס"מ.

מניחים בתבנית לא משומנת, מסדרים בצורת סהרונים
אופים בחום נמוך של 120 מעלות למשך 30-45 דקות, עד
שהעוגיות מתייבשות.

לאחר שהעוגיות מתקררות, מפזרים עליהן אבקת סוכר וסוכר
וניל, ומנערים.

השמחה הגדולה ביותר של חווה היא המשפחה שלה. היא
מספרת בעיניים נוצצות שבני המשפחה מטפלים בה
ודואגים לה כ"כ יפה, והיא מאוד מעריכה את זה. בשבת
מגיעים הנכדים והנכנים, וזהו עונג גדול.

חווה שבה ומדגישה כי אין לה סוד לחיים ארוכים, אך ממליצה
לכולם לשמור על תזונה בריאה ומסודרת (מאוד אוהבת
פירות!), על חיים מאורגנים, על השתתפות בחיי תרבות ועל
קשר חם עם המשפחה.

לסיום היא מציינת שיש תחושה בתקופה האחרונה שהקיבוץ
התעורר לחיים חדשים, ומאחלת לכולנו שזה ימשיך ויתפתח
- ושאנשים פשוט ירגישו פה טוב.

נאחל לחווה עוד הרבה שנים של בריאות איתנה ונחת.

אוהבים אותך!

קארן שקד פוקס | karenely@012.net.il

יום האשה הבינלאומי בעוגן

לכבוד יום האישה הבינלאומי, הזמינה "קהילה מחבקת"
את הוותיקות ואת כל נשות העוגן למפגש נשי ומיוחד.
כ-80 משתתפות, מכל שכבות הגיל, גדשו את המועדון.
את הבאות קיבלו בנות הנעורים עם זרים אישיים
מרהיבים שהכינה **נטע שילר**.

יעל דסטה יאסו, תושבת העוגן, שיתפה את כולן באנק'
דוטות מסיפור חייה המרתק, והתקיים שיח על חיי
הנשים באתיופיה.

לאחר מכן נהנו כולן מכיבוד מפנק, ובסוף גם חולק שי
קטן. היה מעניין ומהנה, ולכולן נשאר טעם של עוד...

צוללן, רץ מרתון, בשלן מדופלם ... רופא שיניים

רית ברך, מרב אילן

בנוסף לאהבתו לצלילה, עוסק אבי המון בספורט. כבר בנעוריו היה בנבחרת ישראל בג'ודו ומאז שהיה סטודנט החל לרוץ ריצות ארוכות. את ריצת המרתון הראשונה שלו, החל לפני 20 שנה. כיום הוא רץ במרתונים בישראל ובאירופה. מאוד אוהב לרוץ להנאתו ביער של קיבוץ חורשים. לרוץ בטבע.

אבי הוא בשלן בחסד. אוהב לבשל והרבה. הוא מבשל מדי יום. מושפע מאוד מהמטבח העיראקי כדבריו, אבל מבשל הכל מהכל, לפי דרישת הקהל – ילדיו ורצונותיהם. הממולאים על סוגיהם במקום הראשון...

אבי מספר לנו, שהוא מאוד מתגעגע לאורית ברמן. "היא סייעת נהדרת", הוא מדגיש בפנינו, "אדם ישר. הגון. מקצו" עית ביותר. מאוד נהנית לעבוד איתה וגם מהחברות ארוכות השנים שהיתה ביננו. היא חסרה לי מאוד".

חוץ מהעבודה אצלנו, מנהל אבי כיום את מרפאת "מכבי" ברמלה, שם הוא עובד יומיים בשבוע, כשמתחתיו 25 רופאים, 8 סיעות 50 חדרי טיפולים. עוד הוא עובד במרפאה פרטית בת"א.

המרפאה בהעונן עברה בתקופה האחרונה טלטלות ושינויים לא מעטים. איך נראה השינוי בעיניך ואיך לדעתך הוא השפיע על החברים?

"החברים מקבלים פה ותמיד קיבלו, רפואת שיניים טובה מאוד. לא בטוח שהחברים מודעים לעלות הכספית האמיתית של הטיפולים. ראיתי – לא באהדה רבה, את השינויים הרבים שנעשו כאן. חששתי שאנשים לא יגיעו – והגיעו. זה המקום העיקרי, ובעצם היחיד, שתמיד תמיד אני אוהב לבוא אליו. אפשר לעשות פה רפואת שיניים נכונה בלי להיות מושפעים ממשבי רוח או השפעות שונות. אני מנהל שנים רבות סניפים רבים ב"מכבי", ותמיד הצד הכלכלי עסקי משפיע מאוד ומחייב להיות בתוך אטמוספירה שאני פחות אוהב.

את ד"ר אבי דרטלר אנחנו פוגשות בצהרי שישי, בדיוק כשמתחילת המשמרת הרשמית שלו אצלנו במרפאת השיניים. בעוד כשעה תגיע מישהי לעזרה ראשונה, ועד אז, אנחנו מנצלות את הזמן הקצוב שהוא מקדיש לנו, לשבת איתו ולשמוע ממנו על החיים שמעבר לטיפולי שורש, סתימות, עקירות ובעיקר על השינויים הרבים שפקדו את המרפאה בתקופה האחרונה.

23 שנה הוא איתנו! הגיע אלינו מיד לאחר שסיים את לימודי רפואת השיניים באוני' ת"א. אחד מהעובדים השכירים הכי ותיקים שידע קיבוצנו, ואין ספק שגם האהוב והמוערך, וזה שיש עליו קונצנזוס גורף. סבלני, רגוע, תמיד עם חיוך ומילה טובה ובעיקר מקצועי ורופא בחסד.

בן 51, נולד ביפו בשכונה שידעה ימים יפים יותר. בן בכור. מתחתיו אחות נוספת. כבר מילדות אהב את מאוד את הים ובילה במחיצתו שעות רבות. בהמשך שירת בחיל הים ועד היום צולל המון עם בנו בכורו דן, עד לא מזמן חיל בשריון, שנאלץ לסיים את הצבא מוקדם מהמתוכנן בשל פציעה מ"אש ידידותית" של כוחותינו בטול כרם. "נסעתי באוטו בשעות הערב", מספר לנו אבי, "כשפתאום קיבלתי טלפון מהבן שלי. 'אבא, אני עם מורפיוס', הוא אומר לי. הפכתי לדיר מוגן בבי"ח מאיר לחודש וחצי. ישנתי לידו כל התקופה הזו ולא עזבתי אותו. אח"כ עבר בתל השומר שיקום חצי שנה ולאחר מכן שוחרר מהצבא." לאבי שני ילדים נוספים: שקד, הבכורה בת 22, סטודנטית שנה א' ללימודי רפואה באוני' ת"א, וים, בת 14, תלמידת כיתה ח'. נשוי לרונת, עובדת סוד ציאלית המתמחה בטיפול זוגי ומשפחתי ועובדת כמנהלת המחלקה לשירותים חברתיים במועצה האזורית כוכב יאיר. המשפחה כולה גרה בשוב הקהילתי נירית שליד קיבוץ חורשים.

איך גורמים למטופל לא לפחד?

"השליטה בפחד מושגת בעיקר ע"י מתן הסבר לגבי מה שעומד לקרות, תיאור בצורה פשוטה וידידותית תוך מתן דגש על ההדרגתיות".

רואה את עצמך עוד הרבה שנים איתנו בהעונן?

"כן, בוודאי!"

יש לך איזה קוריוז, בלי לציין שמות כמובן, לסיים איתו את הראיון?

"מטופלת שמה לי את התותבת על המגש ואמרה שהשיניים רגישות לקור..."

מי אני ומה שמי?

ליאורה ויוסקה אגם

מי בתמונה? ומהו האירוע?

ליאורה אגם | liora54@gmail.com

כאן, בהעונן, אני יכול להציל שן בכל מצב! במקומות אחרים מסתכלים רק על הצד הרוחי. במשך שנים זכיתי להכיר את האנשים מעבר לחלל הפה. אני נהנה מהחברותא. כיף להכיר פה את האנשים. נוצר קשר. קשר אמיתי. הוצע לי בשנים עברו לקחת את מרפאת העונן בקטע ניהולי. אולי זה היה נכון לי כלכלית, אבל זה היה הופך את הסיפור לאחר לגמרי והמרפאה היתה נראית אחרת לגמרי.

הקשר מתקיים לאורך היומיום, לא כמו במרפאה פרטית. אם יש בעיות במהלך השבוע - אני זמין. נמצא. ממש לא כמו במרפאה פרטית. אנשים זוכים לקבל רפואת שיניים חדשנית ביותר, מה שהיה פחות בשנים רחוקות יותר. אני נעזר לא מעט ברפואת שיניים של רופאים מומחים (מומחים בטיפולי שורש, חניכיים, שתלים, כירורג פה ולסת ועוד..).

החתימה למצוינות חייבת להיות מלווה במומחים. יש שימוש בחומרים הכי "אינים" בשוק, ומצד שני הקפדה על שמירה שלא לגלוש לטיפולים אסטטיים מוגזמים שהם לא באמת לצורך ואפילו מסבים נזק כזה או אחר.

מבחינת הקיבוץ בהווה - יש מאמץ לשמר את כל הדבר הזה שנקרא מרפאת שיניים. זה היה על סף סגירה, ומתוך מה שראיתי בקיבוצים רבים שעברו לידי ידיים חיצוניות - טוב לא יצא מזה. פה הבינו שכדאי לשמר, למרות שכמובן מדובר על מחיר, אבל אנשים הבינו שלא תמיד צריך ללכת על הכל או כלום..."

הצוות

"בין שאר השינויים שנעשו, נעשו גם שינויים פנים ארגוניים בתוך המרפאה על מנת להקל על תחום השירות, עובדה שבאה לידי ביטוי עם מינויו של יוסי גרטלר, המנהל האדמיניסטרטיבי שעושה את עבודתו נאמנה ובצורה טובה ואדיבה, ובעיקר לשביעות רצון המטופלים, ולצידי אילנה בהר הסייעת, מקצועית, מגלה אמפתיה אינסופית למטופלים, והכל בצורה מקצועית ואדיבה מאין כמוה".

מה אתם עושים על מנת להגדיל את כמות הלקוחות במרפאה?

"מתוך הבנה שהמשך קיום המרפאה מותנה בשגשוג כלכלי, או לפחות באיזון כלכלי, נעשה מאמץ לגייס מטופלים מהסביבה. זה לא פשוט, אם כי יש עשייה מתמדת בכיוון. עושים שיווק, מנסים להחזיר מטופלים קודמים ואף להציע את שירותי המרפאה לדיירי ההרחבה".

מהי התכונה החשובה ביותר שצריכה להיות לרופא לדעתך?

"להיות אדם. להיות ישר. יכולת עבודה מעולה עם הידיים. צריך להכיר ולשלוט היטב בחומר התיאורטי. להתעדכן כל הזמן בדברים החדשים שבתחום. אני יוצא כל העת לקורסים והשתלמויות ומקפיד להיות מעודכן".

כאן גרים בכיף

נטע ואייל רוצמן

שני אגם נאור

כיום נטע משלימה את התואר הראשון במדעי החברה באוניברסיטה הפתוחה, ובהמשך מתכננת המשך לימודים לתעודת הוראה. נטע עובדת מעל ארבע שנים במרכזן בקיבוץ ונהנית מעבודתה. ועתה, לאחר שבילתה עם אולי הקטן במשך שנה יחד בבית, היא מתרגשת לחזור לעבודה עם ילדי הקיבוץ.

על פרויקט השכונה החדשה הם שמעו מאימא של גיא. נטע בדיוק הייתה בהריון עם עתי ילדם הראשון. הם מספרים שהיה להם פחות משבוע לחשוב על זה, ולאחר כמה ימים החליטו ללכת על זה וכיום, במבט לאחור, הם מאוד מרוצים מההחלטה. לזוג שלושה ילדים: עתי (5), גוני (3) ואולי המתוק ממש תיכף בן שנה.

גיא ונטע מאוד אהבו את החיים בתל אביב אך היה להם ברור שאת הילדים הם יגדלו באווירה ירוקה ושלווה יותר. קסם להם שילדי הגנים מטיילים כל יום בחוץ, לומדים על הטבע והצומח מתוך חוויה אישית ולא מתוך ספר או תמונה. ילדיהם סקרנים ונהנים לחקור את הטבע, ללכת יחפים וליהנות מהאפשרויות הקיימות בו. בבית, נטע מאוד אוהבת ליצור עם הילדים ויש להם בבית פינת יצירה לתפארת. הם מאוד אוהבים את הקהילתיות בקיבוץ, במיוחד את החגים ואת קהילה מחבקת. שניהם ישמחו אם פיתוח הקיבוץ וקליטת חברים נוספים ימשך. גיא לומד כיום שחמט כך שאם מישהו מעוניין הוא ישמח לפרטנר.

shaniagl@gmail.com | שני אגם נאור

את הזוג המקסים הזה, פגשתי בביתם החמים והמריח נפלא אשר בשכונת ההרחבה בבוקר יום שישי. אולי בן השנה קיבל אותי בתחילה במבט בוחן אך מייד כשהתיישבתי מולו זכיתי לקבל חיוכים ממיסי לב! מודה שחוץ מהיכרות עם הוריו של גיא, עוד לא יצא לי להכיר את הזוג, אך קבלת הפנים החמה גרמה לאווירה נינוחה וחמימה.

מסתבר שגיא, בנם של עופרה ואיציק רוצמן, בכלל נולד בהעוגן, וכשהיה בן שנתיים עברה המשפחה להתגורר בכפר סבא. גיא זוכר שהיה מבלה הרבה בקיבוץ כילד, שכן הוריו מאוד מחוברים למקום והמשפחה נהגה לבלות פה הרבה. הוא זוכר את הארוחות בחדר האוכל ואת הבילוי בברכה. גיא הוא נכדם של מרדכי ורחל רוצמן זכרם לברכה. גיא בעל תואר ראשון במדעי החברה מהאוניברסיטה הפתוחה ועובד כיום בסטארטאפ בתפקיד מנהל שיווק דיגיטלי.

נטע נולדה באילת ומשם עברה המשפחה לירושלים ולבסוף השתקעה בכפר סבא. מסתבר שהיא וגיא למדו באותו תיכון, כאשר גיא למד שנתיים מעל נטע... הוא מספר שהוא זוכר אותה עוד מאז, שכן נטע הייתה בולטת ביופייה ובאופייה. לאחר הצבא טיילה נטע בעולם בין היתר בהודו, תאילנד, אוסטרליה, ניו זילנד וארצות הברית. כשחזרה למדה תקשורת במכללת "ספיר" שבשדרות, כשברקע איומי הקסאמים. קסאם שנפל צמוד לדירתה, גרם לה לארוז את התיקים ולחזור למרכז.

(צילום: לילך גל)

קשר השתיקה

סמדר הראל פסיכולוגית חינוכית

ויקיפדיה: "קשר השתיקה הוא מונח המתאר תופעה תרבוֹתית, במסגרתה קבוצה של אנשים אינם מזכירים או דנים בנושא מסוים. קשר השתיקה נוצר בעקבות המוסכמה, ולא בעקבות החלטה מפורשת של אותה קבוצה".

בעוד חודש בערך, יחול יום השנה השני למותו של אורן. אחיו הגדול של עמרי ודודם של שלושת ילדינו. הוא נפטר בערב יום הזיכרון, חודש אחרי שגילי, (האחיינית הצעירה שלו) נולדה. באמת שניסיתי לכתוב על משהו אחר, משהו שקשור לפסח ולחירות, ניסיתי עוד כמה נושאים אבל שום דבר לא צלח. וכך, עם רצון או בלי, אני מוצאת את עצמי כותבת על אחד הדברים שהכי קשה לעסוק בהם - מוות. נושא שגם כמבוגרים קשה לנו להתמודד איתו, כל שכן להסביר לילדים איך פתאום נעלמים אנשים יקרים מהעולם, לתמיד.

אין לנו שליטה על המוות (ברוב המקרים), אנחנו עומדים מולו חסרי אונים. ולכן פעמים רבות אנחנו חשים חרדה ובאופן טבעי מגיבים בהכחשה וברוב המקרים בהימנעות מלדבר על הנושא, במיוחד עם ילדים. וכך נוצר לו קשר מאד בעייתי סביב הנושא - "קשר השתיקה". אז למרות שנעים לנו יותר לא לחשוב על זה, התמודדות עם מוות קיימת בכל גיל, גם כשלא מכירים את המת.

בדרך כלל מעורבות של ילדים בנושא המוות, מתחילה במוותם של חרקים או בעלי-חיים אחרים. הילדים לא נפגעים באופן אישי אך סביר שעולות בהם תהיות ומחשבות. דווקא התייחסות למקרי מוות מעין אלה, או למותו של אדם שאינו קרוב לילד, מהווה הזדמנות חשובה להכנה מוקדמת. סוג של "חיסון" קוגניטיבי ורגשי לאפשרות המפגש עם המוות. סביר שילד שהזדמן לו לשוחח, לשאול ולהביע רגשות ומחשבות לגבי מותו של אדם או אפילו של בעל חיים, יתמודד טוב יותר במשבר מעין זה אם יקלע אליו. (כמובן שהכוונה היא התייחסות למקרים שאותם הילד פוגש באופן ספונטני ולא הצפה יזומה של מקרים שהוא אינו מודע אליהם).

מושג המוות, נרכש באופן הדרגתי בתהליך ההתפתחות ומורכב מארבע תובנות מרכזיות שהבנתן חיונית - ההבנה שהמוות הוא תופעה בלתי הפיכה, תפיסת המוות כדבר סופי (היפוך של מצב החיים), ההבנה שקיימת סיבתיות למוות (גורמים פיזיים או ביולוגיים) והכרחיות המוות (תופעה החלה על כל אדם). ההבנות האלה חשובות במיוחד בהתמודדות עם אובדן, כדי להקל על תהליך האבל והפרידה ולהפחית רגשות אשמה, כעס וחרדה. על מנת שילד יוכל להתאבל, עליו לפתח מושגים הקשורים למוות, ולהבין שהמת אינו חוזר לחיות ואינו מרגיש דבר.

אבל עד כמה שההבנות הללו חשובות, לא נולדים איתן והן גם לא צונחות על הילד בבת אחת. למעשה, בגילאים צעירים, ילדים תופסים את המוות כאירוע זמני, מקרי והפיך. בשלב הזה המוות הוא משהו קונקרטי, כמו שינה. מתים ומתעוררים שוב לחיים... רק לקראת גיל 6 מתחילה הכרה ראשונה במוות כאירוע סופי, בלתי נמנע, אוניברסלי ואישי (ועדיין קיימות מגבלות בתפיסה, המתבטאות בהאנשה, כמו תפיסת המוות כשד, מפלצת או שלד אדם).

אז ילדים לא תמיד מבינים עד הסוף ואנחנו מאד חוששים להלחיץ אותם, אבל יש לתת את הדעת לכך שכאשר אנחנו נמנעים מלדבר איתם על מוות או אובדן, הם יקבלו את המסר שזה לא לגיטימי לשאול שאלות ולחלוק את הרגשות שעולים בהם. כך, הם הופכים בעל כורחם לחלק מאותו קשר שתיקה.

לאור זאת, אם אנחנו נשאלים ע"י הילדים שלנו, חשוב מאד לא להתחמק. להיות אמיתיים, להביע רגשות ולמסור מידע נכון. בלי לשקר, בלי לחשוש מבכי וצער ובלו להסתיר רגשות, כדי לתת גם לילדים לגיטימציה להביע אותם. מומלץ מאד לשוחח עם הילדים באופן שמותאם לרמת התפתחותם ולענות על שאלותיהם בהתאם להבנתם וליכולתם לקלוט את ההסבר. רצוי להימנע משימוש במטאפורות כמו "הוא עף בשמים" ו"הוא מתבונן בנו מלמעלה". הסברים כאלה עשויים לפתח פחדים ולהקשות על הבנת סופיות המוות ועל תהליך הפרידה. חשוב לתת לילדים הרגשה שהם יכולים לשאול שאלות ולהביע רגשות ולהיות סבלניים לתגובות תוקפניות, אדישות, לא צפויות או מתחלפות בתדירות גבוהה.

גם כשמדובר בילדים בוגרים יותר, דווקא כיוון שהם עשויים להפגין חזית עצמאית וקשוחה מול המוות ולא לתת ביטוי לרגשות קשים, ליווי של הורה או מבוגר, יכול לאפשר גם ביטוי של חלקים אחרים.

ישנם עוד נושאים רבים חשובים כמו מה מאפיין את תהליך האבל של ילדים, מה נחשב נורמלי ומה חריג, מאיזה גיל לקחת להלוויה או לשבעה, מה וכמה לספר, איזה ספרים אפשר להקריא, מתי לפנות לטיפול וכו'...

הרבה מה לכתוב אך היריעה קצרה... ולכן מוזמנים לפנות ולשאול בעת ובמידת הצורך (או שאם ירשו לי, אשתמש גם ביריעה של הגיליון הבא).

מספרת שוונצים

ריקי שנול פוקס

איל גל, בן 34, (קבוצת יעלים), נשוי **לאור** ואבא **לאיתן**, **ננה ורונה**. עובד כמנהל שרשרת אספקה בחברת "סנסיבל מדיקל", חברת סטארטאפ לפיתוח מוצרים רפואיים.

שרון ענבר, בן 47 (קבוצת חצב), נשוי **לאיילת** ואבא **לסיון ולוטם**.

קובי משק, בן 41 (קבוצת אגוז), נשוי **ללימור** ואבא **לשיר ובר**. מנהל את מחלקת הנוי בקיבוץ.

מתי התחלתם לספר?

קובי: הסרט "המספריים של אדוארד" נתן לי השראה.

צור: התחלתי לספר בגיל 14. את הסטאז' בספרות עשיתי אצל שרון ענבר, בן דודי ועמיתי לצוות הספרים ב"שוונצים". בתקופה זו היינו קונים מכונת תספורת לבתי המוסד (נעורים), ואיתה כל מי שרצה הסתפר וצריך היה גם משהו שיספר, אז הייתי פנוי.

איל: גם אני התחלתי לפתח את תחביב הספרות בגיל 14 כפי שצור תאר. לא היה לי מנטור אך בהחלט ניתן לומר שקיב' לתי את ההשראה ממי שהיום הם צוות הספרים.

שרון: התחלתי לספר בתקופת הצבא. בסופי שבוע בעיקר, הייתי מספר את כל החבר'ה עם מכונה.

מתי ומי היה התספורת הראשונה שלך?

איל: הלקוח הראשון שלי היה **רני גלמן** שהאתגר הגדול בתספורת היה "קו העורף". ישרתי מימין, ישרתי משמאל, עוד פעם מימין ושוב משמאל.. מאז הוא עבר לארה"ב ומגלח את הראש כל יום.

צור: אני לא זוכר את התספורת הראשונה שלי... אחת התספורות הזכורות לי היתה האחרונה של **יוסי גרטלר**. מאז הוא רק מסתלק...

קובי: בכיתה ז סיפרתי את **אופיר ענבר**.

שרון: אני זוכר שבאחת התספורות הראשונות שלי, שלפתע נפל השלב מהמכונה, וזה יצר ללקוח איזור עם קרחת. מהר מאוד שכנעתי אותו שזאת המודה ועשיתי לו תספורת/קרחת תקנית.

כבר אי אפשר להתעלם מהרוח שנושבת בקיבוץ מזה זמן מה.. רוח של עשייה, התנדבות וערבות הדדית. בכל פעם אנחנו שומעים על התחלה חדשה, יוזמה חדשה והכל נעשה מתוך רצון לתת ולהיות חלק מהקהילה. אחת מאותן יוזמות מר-צלחות היא מספרת שוונצים.

את החלום חלם **איל גל**. זה התחיל כתחביב שקיים אצלו ב-20 השנים האחרונות ויצא לפועל בין חברים. הרעיון של "מקום" למסד את התחביב הזה, היה קיים הרבה זמן מכיוון שלקבוע תספורת זאת אופרציה לא קטנה ובעיקר לא נוחה (תאורה, רוח, אקלים, לכלוך וכו'). לכשקמה ועדת קהילה יוזמת, הוא שם לו למטרה את יוזמת המספרה. היה לו חשוב למצוא מקום שלא יבוא על חשבון השכרות כדי לא להיכנס להוצאות שכ"ד. לבסוף נמצא מקום שהיה מוזנח ב-15-20 שנים האחרונות, ושבעברו שימש כמחסן לאורך תקופה דומה. המקום עבר שיפוץ בעזרת חברים נהדרים מהקהילה, ולשיפוצים הקריטיים (מים, חשמל, ביוב וחלונות) הוזמנו בעלי מקצוע.

איל שיתף ברעיון את מי שהפכו להיות שותפיו – **צור קורן, שרון ענבר וקובי משק**. הם אהבו את הרעיון והחליטו שזהו הם שם. ובאוקטובר 2016 נפתחה "**מספרת שוונצים**" בקיבוץ העוגן. אז לפני שאנחנו קובעים את התור הבא לתספורת, כדאי שנשמע על מאחורי הקלעים של הקמת מספרת שוונצים.

ספרו לי על עצמכם-

צור קורן, בן 39 (קבוצת יער), נשוי **למור** ואבא **ללירן**, **רעות וארה**. ביומיום עובד בחברת "ג'י'סידקו", חברה המספקת שירותים לרשויות מקומיות כדוגמת תחנות אוטובוס ומתקני שירותים אוטומטיים. משמש בחברה כאחראי על קשר עם עיריית ועל פיתוח עסקי.

מיהו המפורסם שהיית רוצה לספר ואיזה תסרוקת היית מעצב לו?

שרון: הייתי שמח לספר את טראמפ ואת רונאלדו.

צור: הייתי שמח להחליף ליום אחד את הספר הקבוע של ביבי. לראות אחת ולתמיד מה הולך שם ולעשות לו איזה גז.

איל: מוש בן-ארי. נראה לי שמיצינו...

איך זה עובד? איך אפשר לקבוע תור לתספורת?

למספרה מגיעים רק בנים (אבל כולן מוזמנות).

שעות הפתיחה של המספרה הן: שבת 9:00-11:00 + רביעי 21:00-23:00. התורים בתיאום מראש, רצוי לשלוח מייל לדוא"ל: masperat.banim@gmail.com

ניתן גם להתקשר לאיל: 054-3199361 או לשלוח הודעה. יש לציין שניתן להזיז קצת את המשמרות לפי בקשה (להתחיל מוקדם יותר וכו').

אנחנו מחויבים לשעות הפתיחה אבל למי שלא נח, ניתן לפנות לכל אחד מאיתנו באופן אישי ולנסות לקבוע תספורת מחוץ לשעות הללו.

את קבוצת הפייסבוק של המספרה משווק שרון בנאמנות רבה ומקפיד להעלות לנו לפחות פעם בשבוע את תקציר השבוע בליווי תמונות מהשטח.

ליאת שמרר עוזרת בתיאום התורים לותיקים היקרים, ניתן ורצוי לתאם דרכה בנייד: 050-6332000 (תודה ליאת!).

התספורות בתשלום של 20 ש"ח ע"י חיוב בתקציב לטובת החזר הוצאות השיפוך והוצאות שוטפות.

אז למי שעוד לא הגיע למספרת שוונצים, מומלץ בחום לבוא ולהתרשם. המקום עבר מייקאובר רציני ונראה מדהים, כולל ציוד ואביזרים ברמה גבוהה. במספרה אווירה נעימה, ועם קצת מזל תזכו גם לחפיפה מיוסי גרטלר.

rikishnol@gmail.com | ריקי שנול פוקס

" יום שני 16:15 "

והשקט – מופתית! שלוהו ורוגע. אין צעקות בין הילדים, אין קללות, בכי, יללות... היחידים שצורחים עצמם לדעת, אלו ההורים שבטריבונות, הבאים כל שבוע לעודד ולדרבן, וחיים את המשחק כאילו מדובר לפחות בברצלונה...

ככה זה, חוג חינם ללא תשלום, שמשחקים בו עם המון אהבה וקבלה ופתיחות. ולא צריך להיות מסי או רונאלדו או ערן זהבי. פשוט לנעול נעלי ספורט, לבוא עם המון מצב רוח טוב ולהקשיב לטל.

כל השאר יתגלגל מעצמו...

"הסלוגן הזה התחיל ביום אבא טיפוסי, כאשר שני בנים מלאי אנרגיה כמעט כמו אבא שלהם החליטו לצעוד למגרש הכדור-גל הצמוד לבריכת השחייה. ובשכונה כמו בשכונה, לאט לאט התקבצו ובאו קטנים כגדולים. כל אחד בזמנו מגיע, שואל שאלה, וישר מסופח למשחק קיים... חיוך, נעלי ספורט וצפית פות נערית מגן ירדן וצפונה עד כיתה ו'... אכן נעשנו צפופים בקולות וילדים (כ-40 ילדים!), המיקס המיוחד הזה - אנרגיות ושמחת חיים מוציא טוב מכולם."

וכך קורה, שבכל יום שני, כבר יותר מחצי שנה, בדיוק כשהמך חוג מראה 16:15, מתמלא המגרש בגדודי ילדים ואבא אחד-טל גרינברג.

רוית ברוך

בחופשת פורים, נפגשתי בחורשה שמול המרכזון עם הילדים אשר משתתפים פעמיים בשבוע בחוג **קפאורה**, כדי לשמוע מהם מה זה בכלל חוג קפאורה...

נציג כיתה ב': **זהר שר שלום**.

נציג כיתה א': **הילי קדר, מור מלחי, ניר גפן, עומרי נווה ותבל לאוסון**.

התחלתי בשאלה הכה מתבקשת, מה זה קפאורה?

ניר - משחק.

מור - פעם זה היה מלחמה.

זהר - משחק של מכות באוויר, פעם זה היה אמיתי, היום זה רק משחק.

הילי - משחק שמשתתפים בו הרבה ילדים.

עומרי ותבל - ריקוד לחימה.

סיכמנו יחד שקפאורה זו אמנות לחימה בחילאית בעלת שורשים אפריקאים המשלבת בתוכה יסודות ריקוד, אקרובטיקה ומוסיקה וידועה במהלכים המהירים והמורכבים שלה.

מה עושים בחוג קפאורה?

הילי - בעיטות.

זהר - תרגילים שונים וסלטות באוויר.

מה אתם הכי אוהבים בחוג?

כולם יחד אמרו שהם אוהבים לשחק מול ילדים אחרים בהודעה.

מה זה הודה שאלתי? הילדים נרתמו לעזרתי והסבירו לי יחד, שכל משתתפי החוג יושבים במעגל, מוחאים כפיים לפי קצב הידוע מראש ובאמצע המעגל בכל פעם ילדים אחרים מבצעים מופע של תרגילים.

עומרי ציין כי הוא אוהב גם לעשות קרב קשאדות שבעברית שפה פשוטה על פי הסברו "עושים שני גלגלונים לא לאותו הצד ואז ממשיכים בתרגילים".

בשלב זה הריכוז נגמר להם, תחנות פורים קראו להם - אך לא ויתרנו על צילום תמונה קבוצתית.

להשלמת הפאזל פניתי גם ל**אביב רוזנבלום** אשר עוסק בתחום זה כבר שנים רבות.

אביב, חניך כיתה ט', לומד בבית הספר רמות ים אשר במכמורת, החל את היכרותו עם הקיבוץ מתקופת היותו "ילד חוץ" בגנים. עבר עם משפחתו להתגורר בהעונן לפני כשלוש שנים. אהבתו הגדולה לקפאורה החלה כבר בהיותו בכיתה א' ומאז ועד היום מרגיש שזו משפחתו השנייה. מתאמן ועוזר מאמן שישה ימים בשבוע ובחלקם של הימים אף שני אימונים ברצף.

מלבד קפאורה האימונים כוללים גם התמקצעות באקרובטיקה ותיפוף בטוקדה (התיפוף של קרנבל בחיל).

אביב מספר שהחוג נותן מקום שניתן להתבטא בו ולא שופטים אותך, אין תחרותיות בין חברי הקבוצה ויש תחומי עניין משותפים וחדשים כמו מוסיקה, אקרובטיקה ואומנויות לחימה אפריקאיות.

מה התרגיל האהוב שלך?

התרגיל האהוב עליי הוא פליק פלאק. בשביל להצליח לעשות אותו עבדתי קשה שבע שנים.

האם היית ממליץ על החוג ולמה?

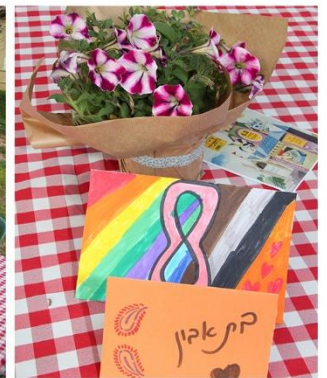
אני ממליץ בחום על החוג, הסיבה הראשונה שזו ממש משפחה ולכולם יש מקום, בנוסף ניתן להרחיב את תחומי הידע במוסיקה ויש מדריכים מעולים (מניסיון של אחד שעזר כמעט לכל מדריך).

בית קפה מרקופי

"זה התחיל בשני הורים
עליזים וצעירים
שהולידו בשלי
את המשפחה שלי
וכשישלי אסיבה
רק תביטו מי שבא
רק תביטו מי שבא..."

כמדי שנה, גם השנה, הוזמנו הורי ילדי המרכזונים לציין את יום המשפחה בבית הקפה הבריא והמסורתי שמופק על ידי הילדים והצוות החינוכי. וככל שנה - היה מושלם!! חיכו לנו שולחנות ערוכים ומוקפדים, מצוידים בתפריטים, מלצרים מסתובבים ורושמים הזמנות, מגישים ביד נדיבה עם חיוך והרבה שמחה את הארוחה. תודה גדולה לצוות החינוכי שהוביל והדריך את הילדים, השקיע שעות רבות במחשבה ובעשייה, וילידים המתוקים שתקתקו לנו אחר הצהרים סופר מפנק ומחבק.

"דירה להשכיר" - הקיבוץ בעיני נעורים העוגן

רוני בלייר

התהליך של ההצגה היה מאוד מגבש ומרגש. אין יותר טוב מההרגשה של עשייה מרובה והשקעה אין סופית המשתלמת בסופו של דבר.

פרי יצירתנו ופועלנו עלה על הבמה והיה מרגש ביותר. המחמאות, התגובות החמות והמפרגנות אחרי ההצגה, ריגשו והדהימו אותנו. תחושת סיפוק אין סופית.

הנוכחות של הנעורים מורגשת בקיבוצנו, על זה אין ספק בכלל. למרות שההצגה הסתיימה, אין זה אומר שנגמרו לנו הכוחות... אנחנו נמשיך לפעול ולעשות עוד פרויקטים למען הקיבוץ.

אוהבים - נעורים העוגן.

בחודשים האחרונים, הנושא המוביל בנעורים היה "הקיבוץ ואני". רצינו פשוט להבין ולראות דרך העיניים שלנו, את מה שאנחנו מרגישים וחווים, תוך שימת דגש על הקהילה שחיה פה על כל גווניה וצורותיה.

חשבנו ותהינו מה תפקידנו בקיבוץ בתור הנעורים, איזה כוח יש לנו וכיצד אנחנו יכולים להשפיע ולשפר את פני ומראה הקיבוץ. הגענו למסקנה שהדרך הטובה ביותר, תהיה להפיק הצגה שתראה ותדבר על הדברים, אך מנקודת מבט שהיא אך ורק שלנו.

התחלקנו לצוותי עבודה ומיד התחלנו במלאכה הקשה. בחרנו צוות תוכן שאחראי על נוסח כתיבת ההצגה, צוות טכני שבאחריותו כל הטיפול בהגברה, רמקולים ועוד, צוות פרסום האחראי על כל פרסום המופע והפצתו לקיבוץ הרחב, צוות על בניצוחן של **תום ואביב** שהיו אחראיות שהכל יהיה מסודר, מאורגן ומתוקתק.

התחלנו לעבוד על ההצגה, ממש על כל פרט ופרט: הבעות פנים, דיבור, אופי של הדמויות וכו, עד שהיינו מרוצים. שבוע לפני ההצגה חווינו "לילה לבן" בו הכנו את התפאורה המושגת. קצת. אין ספק שיש לנו ציירים ואמנים מוכשרים מאוד!

הברזייה

למושיקו דגן

בהגיעך לגבורות
מזל טוב גדול וברכות חמות
מכל חברי הקיבוץ.

לאילנה כרמין הסבתא הגאה

ברכות חמות לרגל זכיית הנכד **אוהד**
במקום השלישי בתחרות
"מדענים ומפתחים צעירים בישראל",
בשיתוף משרד החינוך,
על מחקרו בנושא "סד החייאה חדיש".
כל הכבוד!

לעומרי קלנר,

ברכות חמות לרגל שחרורך מצה"ל
לאחר שירות בפלס"ר נח"ל.
מאחלים לך טיול מהנה בהודו הרחוקה
יחד עם חבריך ליחידה
תעשה חיים ובעיקר תשמור על עצמך.

לסבתא **מרגה** וסבא **תום** דה ברין
לדודים **רותם, נדב, רון** והמשפחות
להורים הטריים **ונסה ודניאל**
ברכות חמות ומזל טוב גדול,
להולדת הבת **יסאין**

לסבתא **ורה** וסבא **סלבה** דולבורד

לדודה **ליאור** ודוד **חיים**

ולהורים המאושרים **עינת ויוסי**

ברכות חמות להולדת הנסיכה **איקה**
אחות ל**איתמר** המתוק

לטלי ומאיר תמיר

ההורים הנרגשים

לדודים **אסף, יעל ואמיר**
ברכות חמות ומזל טוב גדול
לרגל נישואי **איכל וזן**

מפי הטף

שמעה, ליקטה והביאה לדפוס:

איילת ענבר

דר דקל (בן אור) (3) היתה קצת חולה
בבוקר כשהיתה צריכה לקום לגן.
דר: "אמא, אני חייבת להיות עוד
בבית כי אני עדיין לא חדשה".

עמית גדיש (4) עושה
אפצ"י ליד הבבות שלה.
איה: "עמית, תעשי אפצ"י
למרפק לא לכף היד.
עמית: "אבל הבבות שדי
לא בני אדם. הן לא יכולות
להיזבק".

תהליך הסקת מסקנות:
לוטם ענבר (5): "אמא שמים את
הישבון ככה".
איילת: "קודם מרימים את המושב ואז
שמים ובזקים שיציב".
לוטם: "הבנתי". מוריד את הישבון
ומסביר שרוצה לנסות לבדו.
איילת: "ככה אני גם עושה בעבודה.
אתמול אמרתי למנהלת שלי שאני רוצה
לנסות לבד את מה שלימדה אותי".
לוטם בחיוך חד משמע: "אז את
המנהלת שלי!"

נועם הראל (5):
"ארגנטינה טובים
בכדורגל, אבל
הקבוצה של ארובות
חדרה הכי טובים..."

ריקי שנוול פוקס: שחר,
מה אכלתם היום בגן
לארוחת צהריים?
שחר (4): "אורז, ואפונה,
וחזה קוף.."

אוכל שבא מהלב

(צילום: גליה אנדי פונטרמולי)

עוף ברוטב עגבניות וזיתים של אורנה לוי

גליה אנדי פונטרמולי

מי לא מכיר את אורנה? כמעט כולם מכירים את אורנה.. אורנה השומרת, או אורנה של הנוי, אורנה שאוהבת כלבים וחתולים, או..אורנה שעוזרת כשצריך, אורנה שהחיוך מאיר באופן קבוע את פניה, וכמובן את אורנה מהמטבח....

ומכיוון שימי "המטבח העליונים" חלפו, חשבתי שכדאי ורצוי לשמר כמה מתכונים שאהבנו לאכול, לפני שנשכח. (את לילי ותלמה כבר ביקרנו אז עכשיו תורה של אורנה).

אז לפני שתקבלו את המתכון...ישבתי לשוחח קצת עם אורנה על הא ועל דה ובעיקר על הא ומיאו 😊

קצת על שורשיה של אורנה - הוריה, **רבקה ומנדל** ז"ל היו מוותיקי הקיבוץ. אמה רבקה הייתה סייעת מרפאת השיניים, עבדה בבתי הילדים וכתופרת במחסן הילדים, אביה מנדל היה ממקימי ה"פלחה" - כיום הגד"ש. עוד עבד בקלנדר, והיה ממנהליו בימי הראשונים, יצא ללימודי כלכלה וכיהן מספר שנים כנזבר הקיבוץ והעוגנפלט. לרבקה ומנדל נולדו 2 בנות: **נרית** (שהיתה בקבוצת עופרים) ואורנה שהיתה בקבוצת "סיגלית" (ילידי 64-63).

אורנה מספרת שבעצם כילדה די פחדה מכלבים ומעשה שהיה כר: כשהיתה בת 4.5 ואביה נתן לה לחזור הביתה לבד מהגן (כמובן שעקב אחריה מרחוק), פגשה בדרך כלב, עשתה סיבוב של 180 מעלות ובריצת אמוק חזרה לגן. אבל כמו שתיתרתם לעצמכם ה"טראומה" כנראה לא היתה עמוקה מדי ואורנה התאהבה בבעלי החיים!

את רוב שנותיה חיה ועבדה בקיבוץ בעיקר במטבח בחלק שנקרא "מטבח דיאטה" (אוכל שהיה מיועד לחולים בעיקר) ושם החלה לגלות את כשרונה בנושא הבישול. עבדה גם בניהול מחסן אקונומי במטבח, ובערבים עבדה בבתי הילדים בהשכבות ושמירת לילה. אורנה עבדה כ-10 שנים בכלבו כשהיה עוד כלבו קיבוצי ולאחר מכן כשעבר לבעלות האלונית עברה לעבוד בנוי כ-7 שנים.

בשיחתנו הביעה אורנה את געגועיה לימי הקיבוץ הלא מופרט ובתוך ליבה חשה מעין פיספוס שלא הכינו את הקרקע לקראת השינוי והמציאות הלא מוכרת והחדשה של הקיבוץ בהפרטה, לדוגמא: כיצד לפתוח חשבון בנק, התנהלות מול ממסד חיצוני וכו'. נשמע מצחיק, אבל לקיבוצניק בגיל הקרוב ל-40, לצאת בלי שום ידע בנושא, זו לא היתה בדיוק בדיחה.

אורנה מאוד אוהבת את השקט שבקיבוץ, את הבית הקט שמטפחת, את הירוק ואת השדות מסביב, האוויר הצח, הטיולים עם הכלבים ואת החברים הוותיקים והחדשים שרכשה ברבות השנים.

אורנה מאוד אוהבת לקרוא ספרי מתח, מדע בדיוני, פנטזיה וסיפורים טובים בכלל. חיות על ארבע כמובן, לפתור תשבצים, אוהבת לגנן ולעסוק בצמחייה, טיולי טבע וכן להתפנק לפעמים בבתי קפה, ובל נשכח להתחדש מפעם לפעם בקעקוע חדש.

אורנה בחרה לתת לנו מתכון מימי "המטבח העליונים"

עוף ברוטב עגבניות וזיתים

מרכיבים:

כרעיים/שוקיים/רגליים (לכיסוי תבנית אפייה במלואה).

400 גרם רסק עגבניות (1 קופסה)

400 גרם זיתים מגולענים ירוקים (1 קופסה)

1 בצל גדול 4 גרגירי פלפל אנגלי

4 עלי דפנה 5 שיני שום

תיבול: פלפל שחור + סוכר + מלח

מים

רוטב עגבניות:

מטגנים את הבצל עד הזהבה כהה.

מוסיפים את שיני השום שכתושים דק דק לטיגון קצר עם הבצל,

מוסיפים את הפלפל השחור (כמות - כל אחד וטעמו).

מוסיפים את קופסת רסק העגבניות, מדללים עם קצת מים

(בהתחלה כוס מים) הרוטב אמור להיות סמיך אבל לא מאוד.

מוסיפים את עלי הדפנה ואת הפלפל האנגלי וכן מלח וסוכר

לפי הטעם. משאירים על האש לכ-5 דקות נוספות.

אופן ההכנה:

מסדרים את העופות בתבנית, מעליהם מפזרים את הזיתים המגולענים הירוקים ומעל הכל שופכים את רוטב העגבניות עד 3/4 כיסוי העוף. מכניסים לתנור שחומם מראש לחום של 250 כרבע שעה ואז מורידים את החום ל-180 מעלות.

מכסים את התבנית ברדיד אלומיניום וממשיכים לחמם כשעה ורבע. לאחר שעה ורבע מסירים את רדיד האלומיניום ומשאירים בתנור לעוד כרבע שעה חימום עד לקבלת צבע כהה על העוף.

ושיהיה בתאבון!

האהבות שלי

רוני יגל סלז

בת 60, נשואה לעמי ואמא לאסף (32), עינב (24), שי (22) ואימרי (20).

סבתא לתמר בתם של אסף וקארין.

אחות מוסמכת. בעלת תואר ראשון במינהל מע' בריאות ותואר שני במדעי הבריאות אונ' תל אביב. מטפלת ומאמנת אנשים במצבי משבר שונים בשיטה ייחודית הנקראת EFT.

מדף מועדף

בעבר ספרות מקצועית בתחום הרפואה. כיום, ספרי עיון והתפתחות אישית והרבה מאד. יש לי ספריה גדולה וחלק מהספרים מושאלים לסירוגין למאומנים/ מטופלים שלי.

יום שישי

יום שישי מוקדש בדרך כלל לבית ולמשפחה. הילדים מגיעים לסוף שבוע מכל קצוות הארץ. אסף מאבן יהודה, עינב מבאר שבע, שי מקיבוץ יראון ואימרי מהצבא. אוכלים ארוחת שישי משותפת או בביתנו או עם המשפחה המורחבת יחד עם סבא יונה וסבתא רחל, איריס, דנה, כרמל והילדים.

חו"ל

נוסעת הרבה לכנסים ומשלבת טיולים. לאחרונה הייתי בכנס בלאס וגאס. טיילתי עם עמי באיטליה ובצרפת. אוהבת במיוחד את לונדון.

קניות לבית

עמי ואני עורכים קניות מרוכזות אחת לשבוע ובעיקר לקראת בואם של הילדים. קונים בעיקר ב"שופרסל", ודברים מיוחדים ב"פרודג" או "קשת טעמים".

חנות אהובה

טורקיז בבית יצחק.

כושר

אופני כושר בבית ופילאטיס. תחום הפעילות הגופנית הוא תחום שאני צריכה לחזק ולהשקיע בו יותר...

שופינג

שופינג ביגוד לא הצד החזק שלי. עם חברה או לבד ורק כשצריך.

אינטרנט

בעיקר משמש לי ללמידה. לומדת בכל דרך אפשרית, כל הזמן וכל החיים. בפייסבוק ובנטוורקינג מקדמת את העסק שלי.

גילטי פלז'ר

אוהבת עוגות ומתוקים. משתדלת להימנע, לא תמיד בהצלחה.

קפה

אוהבת את כל סוגי הקפה: שחור, אספרסו או הפוך. אוהבת את קפה האספרסו שסבא יונה מכין.

בית קפה

ארומה. גרציא.

תשבץ

דינה וויג

11	10	9	8		7	6	5	4		3	2	1
			14					13				12
	17						16					15
		20						19				18
	24		23	22					21			
					28	27				26		25
33		32					31				30	29
	37		36					35				34
				41		40			39			38
45				44			43		42			
	49			48						47		46
		52			51					50		
				55				54				53

מאוזן: 1. דמות ידועה הקשורה לפסח (3, 5), 8. ממלכי מצרים, 12. בירה בדרום אמריקה (שם מקוצר), 13. דופק רגליים בחוזקה בקרקע, 14. מושב בעמק יזרעאל, 15. שם של בחורה, 16. ענקית, עצומה, 17. זז, 18. מאכל אופייני בפסח, 19. סוג של דבורה גדולה, 21. מצמיד שני דברים ביחד, בעיקר ניירות, 22. אחיו של משה, 26. משבטי ישראל, 27. הגינות, 29. עיקרי, לא משני, 31. אבי משה, 34. אחת ממכות מצרים, 35. אריג, 36. אכן, באמת, 38. בת קול, 39. תפקיד בצבא, 40. ניתנו לעם ישראל במעמד הר סיני, עשרת ה... (כ"ח), 42. ראש עיר מפורסם, ז"ל, בחיפה, 44. עוד ממכות מצרים, (כ"ח), 47. מידת אורך קטנה, 48. עיתון אפנה מפורסם, (כ"ח), 53. מכ"ם, 54. תכנון המים לישראל, (ר"ת), 55. סוג של גז אציל.

מאונך: 1. אחות משה, 2. תיקנו את הבית, 3. מציאות, 4. מחפש, 5. אם משה, 6. אריזות מזוכית בעיקר לנוזלים, (רבים), 7. הקיץ, 8. נטה לכיוון מסוים, 9. אחד הצלילים, 10. בחור צעיר, 11. העביר מידע על מישהו, בעיקר כדי לפגוע בו, 19. הסוס רץ מהר: הסוס... 20. דר, שכן, 21. סוג של בד עדין, 22. פסק דין בבית המשפט - לא זכאי, 24. גבעה גבוהה, 24. סוג של רכב מסחרי, 25. עוד ממכות מצרים, בתחילת שנות הקיבוץ היתה מכה כזו גם פה... 26. מפל, 28. מלחין איטלקי, 30. חברת קוסמטיקה יוקרתית, (גם שם של משפחה ותיקה בקיבוץ), 31. נצח, 32. אחד המכתשים בנגב, 33. גבוה, 35. עוד ממכות מצרים, 36. בד, 37. אזרח או תושב קבוע, 39. בדיקה ועיון מעמיק בנושא מסוים, 40. צדק, חוק, 41. ראשונה, לדוגמא: בת ראשונה במשפחה, 43. לוגם, מרווה את צימאונו, 45. בגדים אחידים, לדוגמא בצבא, 46. ניפץ, 47. היום הבא, 52. מתנה.

פתרון מי אני ומה שמי

בתמונה: שלושת ילדי משפחת גולדשטיין - גדי נעמי ויפתח.

האירוע: יום הילד בשנת 1956.

מידי שנה נהגו ההורים להפתיע את ילדי הקיבוץ ביום מיוחד של פעילויות והפתעות. רבים מההורים התגייסו, יצרו מכונות, עגלות ושאר צעצועים בנגריה והכינו אביזרים לפעילויות, כולל הרכבת שהסיעה את הילדים ברחבי הקיבוץ.

אולי הגיע הזמן לחדש יום מופלא שמזה עם מעשי ידי כולנו ?

